

[Madsen-Mygdal.]

angaar, er der nærmest Udsigt til en nedad-gaaende Bevægelse for Jordpriserne, og hvis det er noget, der er varigt, saa vil Fæsteren have Fordelen paa sin Side, og saa vil Selvejeren være daarligt stillet. Men vi ønsker ikke at blande os deri, vi ønsker kun, at der skal være Adgang for Ansøgerne til at vælge. Det er det, man fra Regeringspartiernes Side ikke vil gaa ind paa.

Den ærede Ordfører talte om Venstres Linie og sagde, at den hidtil med Hensyn til Udstykning af Jord i offentligt Eje havde været den, at denne Jord kun kunde udstykkes efter 4. Oktober-Loven. Nej, Loven af 4. Oktober 1919 angaar Jord fra Len og Stamhuse. Det har været Venstres Linie. Den Lov er vedtaget, og den skal holdes. Vi har aldrig nogen Sinde gjort Forsøg paa at faa ændret i den Lov, undtagen naar der var Enighed om at foretage visse tekniske Forbedringer, som var nødvendige. I øvrigt har vi aldrig gjort Forsøg paa at ændre den, og vi ønsker, at den skal staa sin Forsøgstid ud, altsaa indtil 1934; der er for øvrigt kun tre Aar tilbage. Saa maa der træffes nærmere Bestemmelse om, hvorledes Forholdene i saa Henseende skal ordnes. I den Betænkning, som ligger til Grund for Loven af 4. Oktober 1919, og som er medunderskrevet af ogsaa nuværende Medlemmer af det radikale Venstre og Socialdemokratiet, er der udtalt stor Betænelighed ved det Jordrentesystem, som indføres, men tillige udtalt, at man er villig til at gøre Forsøget for disse begrænsede Jordarealers Vedkommende og i den begrænsede Tid, der er Tale om. Vort Standpunkt er dette, at skønt vi ikke er Tilhængere af den Form for offentligt Fæste, her er Tale om, gør vi den Indrømmelse, at vi ikke sætter os derimod, men vi ønsker ikke dette tvangsmæssigt gennemført, saaledes som Flertalspartierne ønsker det. Naar de ikke kan faa dette ind i en varig Lov, saa er det, de siger: hvis vi ikke kan blive enige om det, vi ønsker, saa vedtager vi det paa en 1-aarig Lov. Det er det, som vil ske, hvis man gaar frem ved at vedtage en 1-aarig Lov. Det, som er Formaålet, er ikke Udstykning, for der er ikke nogen Hindring for Udstykning i 1931 og i Fremtiden, men det er en almindelig Socialisering af Jorden, dette stadige Opkøb af Jord til Staten, Jord, der aldrig maa gaa ud af Statens Eje igen. Enhver kan sige sig selv, at hvis vi slaar ind paa den Politik, vil hele Jorden tilsidst være i Statens Eje. Naturligvis, naar man har den Opfattelse, at dette er det rigtige, saa er der ikke noget at sige til, at man kæmper

for det. Men det gaar vi imod. Vi ønsker ikke at være med til en Lovgivning, der gaar ud paa, at den Jord, der opkøbes for Statens Midler, skal baandlægges med Fæstetvang og aldrig mere igen kan gaa ud i Selveje. Men vi kan gaa med til det, at vi siger, at den Jord, Staten har opkøbt, udstykkes paa den Maade, de Herrer ønsker, men paa lige Vilkaar og med frit Valg for dem, der er Ansøgere.

Naar den ærede Ordfører sagde, at Prioritetsrenten var Ulykken for Landbruget i Øjeblikket, vil jeg slet ikke optage en Diskussion om, hvorvidt han har Ret i saa Henseende. Selvfølgelig var det ønskeligt, om Landbruget havde meget mindre Prioritetsrente, men jeg ser ærligt talt ikke, naar vi ser paa de to Former, at Gælden bliver mindre i det ene Tilfælde end i det andet. Vi foreslaar her, at de begge skal have en Forpligtelse, en Rentebyrde, og hvad enten det er til en Kreditforening, eller det er til Staten, kan være ligegyldigt, de skal i begge Tilfælde have en Rentebyrde paa Jorden, der svarer til Jordens Grundværdi. Saa er det muligt, Forholdene kan differentiere en Gang ud i Fremtiden til Held for den ene og til Skade for den anden eller omvendt, alt efter som Jorden falder eller stiger i Pris — hvad ingen ved noget om i Øjeblikket. Men den ærede Ordførers Betragtninger over Prioriteternes Betydning har slet ingen Interesse i denne Forbindelse.

Jeg vil saa sluttelig om vort Ændringsforslag Nr. 3 sige, at vi her for Sønderjyllands Vedkommende foreslaar det samme, som vi foreslaar for det øvrige Land. Jeg indrømmer, at Forholdene i Sønderjylland i flere Henseender er af særlig Beskaffenhed, og jeg skal ogsaa indrømme, at Vedtagelsen af dette Ændringsforslag vil medføre et betydeligt Tab for Statskassen ved Udstykningen. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, der er Formand for Jordlovsudvalget, udtalte ved Sagens første Behandling her, at man maatte ogsaa forberede sig paa, at der blev et saadant Tab, og han motiverede ogsaa efter min Mening fuldkommen rigtigt, at et saadant Tab havde en særlig Begrundelse. Det er muligt, at man ved en varig Lovgivning kunde finde en anden Form end den, der her er foreslaaet, men da den Udstykning, der hidtil har fundet Sted, og den, der fremdeles kan tænkes at ville finde Sted efter 4. Oktober-Loven, betyder, at Staten ved Vejanlæg og Grundforbedring, og hvad der ellers er lagt i Jorden, vil faa et Tab, er det vor Opfattelse, at kan Staten tage det Tab overfor en Mand, der vil være Fæster, maa den kunne tage det samme Tab overfor